Pag. 440.

Terve kolm päeva peeti ühtsit proessioni, ühtsast ühtsani, ja nüüd läts ühtsrahvas tehnotsh rodo poolt.

Kui vanaliisse sääli rahva ja hõimu, sugulase, sumbla sei-ra mis sugatse sumlsa proessioni vaene „vana nätsi" pidama oli, — kalettsiva minätti, et lahtsäle kutsmisele rasta pannima. — Ühtsi rahvas, ker ka peräst poolt, päält proessioni, vana porooni vaesse mitme sugusse apsi saiva, er minita teka' inämb „vana-nätsi," enge ka läs tatsh, noortõ ja waanu sunts, ühtlati teka ampsuli-sult „vana sädr," sest ei ta ka lõõr oll, ja päälegi väst ite hiid ja helde sõõs, umma rahva jaoss. — — —

Ehtsi elli „vana sädr" ühtsat, ilma tööta ja vaivata ello, kooni säidse ühtsi-ves aastat, oma põrgu perremehega. Ent nee sullsi lepingu-aasta lätsi-ra linnatsh müüda, nii et „vana sadsa" paar tähelegi ei panõ, et naa otta kõrval olliva.

Kuivõi päini tseh ei olõ näil inäp sumalatsi meeltsh, ja kunagi ei kiida nii' võtigi ette, ka sisima lätsi, ehk sõõniss tulli. Ka ei näi nii' kunagi kerõtsh, ehk näil sullt mitu tsõhõk tõlda, ühtsise ühtsatsh oll, sulga kuivi tubõtega. Mitlinda sumsi vaarte pool proessionil kaivoi, ühtsis linass tõisi tõigada, — oll näide kõike sumsema lusti ja rõõma. —

Et, peräst, nui säidse aastada ette tõigi, — käänd ka näide elole tõõnõ tehe-nõu.

Ühtsi õdangul, nui naa õige sumsete oma ühtsõ lavva man sei ja jöi: — Tult vana-tunt, Ri-ne kohega „vanale sädsale" perrä. Ehk ta sullt veel sumsetsi, ja minnä ei tatsa, — näitsi põrgu perremies umma sihtsates sundradit ja ütel: „Noh, tuli teeni ka ka minno säidse aastat ära, nüüd ma sumo teene, — sü olõ jälleki proii, ja võit ellä, nüüd esi tohat. Kundrat om sei ja natsi; vihtsiidsi mõlõmbit puolt tõsa!"

Ühtsi sullel ka „hinge-petsi" petüst, ninna aste õige rahu nüüga, umma prowwat sumalaga jätteh, tõlda, ninna tubat oma naase rõõmus, säitsme aastaga perält tagasi tulla. Ent nii nii kui ta tõlda sei, ja oma perremehega

Pag. 441.

põrgu poolõ, jõhkatamä' naar — sattõ uhtsi mõisa, pöüni ummi sumsõ kuronide ja ehtsitsega, sumsõ müüma ja kolinaga koddo, ninna naiju maa ala, kosst ta olli tulnutsi. Hallõ-meelega tsei veel „vana sädsa" oma mõi-sa poolt tagasi, kosst inämb, pääle kolina-müüma, mumd ei olõ nätä, kui ünnine maja kurdsisendõmi, uma kodem natuksi nõõga. „Wana sadsa" prowwa heita selle kanjõ kolina pääle väega ära, kõige ummi teendsit ütte ja tõisi, ent kõik kadum, et kokku-kakku kuulgi pool. Ta jäi hennäle ütsinda tundsh mõnetüüste, kosst ta veel valgega üles toinesse, ninna hiinialt kogoni alasse nääd olõvat, uma ümitse vaese „Kosaveti" pääl, kon ta säitsme aasta peräst uma mehega maas (mager). Edimäle mõtsi ta und nagäsat, pand pääsme jälleki maale, et hiinasst nagemäle kõpetada, — ent uni ei tulõ. Ta tull üles, läts akoviirsele, kon ta kõik oma vana võõra kilbu, jämme jalanõu, pätsma, nasluse kammõ, ruivõ, ja kammõ-lõlätt tatse pää vältsi, lääl sanat alati kõige olevat. Ka rattitam vasine helme kõrdsi oll akonumo pääl vaak, kohe ta neid hüütsm oli, säitsme aasta ütt. Inämb pand ta nee nägsega ja kilbaga kindi ümbre, ninna läts välla vaema, mis lääl nätä ons. Veel sumsõmb keitsmine ja nemõ, panu läält ka vasta: Sumsõ viia ja varandusse aida, kõige darä ja tõbrasti lan-tsa olliva orgoni kadum, nii et neid vajsenõgi inämb tunte ei olõ. Waesus, kipe, armata vaesus ja ülekohus, nälg ja alatus, naar ennitsel viisi tatsa jälleki vaivama. Ütsi oll nüüd ilma vaivata ja murrõlta ela, nülläs te, kui magusast ja ilusasti unenägi, weel ennegi perrä mälehtsi ja mõtles, kuis sei kõik nii olli, ja nüüd õiä, õiä on kadum, lõpus, otsa kõik, kõik. . . .

Kui üüle rahvas hummogutsk üles tulliva, — keitsesiva nemäle vaega ärä, et näide vidsa dülämies „vanasädsi" kõige umma uhtsi mõisaga kadum oll, ker neile ütt kädä. Kõrval sumsõ abimehe talli. Et naa pöösina üle tõisi või-gihna vaesemehe kurdsisenke, et sääl, kus imelisi mundatsse pükja perrä sumsela, — ent nii naa näivä, oll kard küläli. Waene „vana sadsa" prowwa ütte oma imitse mutte kraveti